

оестрътъ канары. Тамъ тя съзее нѣколко стѫпала на долу като че еа спушаше въ дънъ — земя и подигна една плоча. Тя тури кесията въ единъ трапъ, въ който при свѣтилищата на свѣтилиника са лъскави и други разни монети, принесени отъ лѣковѣріего или отъ признательността на посѣтителите на пещерата. «О, колко мнѣ е пріятно, рече ти като са обѣрихъ ильмъ нарытъ, да ви гледамъ! Когато ви видяхъ, останахъ силата си. И сега спечелихъ двайсетъ еще години за да уголѣйшъ купчината ви! О, наистина триумфчайши Меркуріе!

Тя тури накъ плочата на мястото ѹ пристани малко, и посіѣ са паведе надъ една дълбока и неправилна пукнатина въ канарата и чу единъ глухъ и страшенъ шумъ и по нѣкога остьръ и непріятелъ звукъ като отъ стомона кога са изострѣ на каменния брусь на колелото. И въ сѫщото време падѣзвашъ и гъстъ дымъ, който са размасяше къмъ сводовете на пещерата.

«Сѣнките сѫ сега необыкновено шумни, рече вѣщицата като напаше бѣлата си коса.»

Като са възрѣ подиръ туй пакъ видѣ долу дълбоко въ пукнатината малки волни отъ пламъци червеи и страшни.

«Чудно нѣщо! рече вѣщицата като са спрѣ права; отъ два мѣсца са вижда този страшенъ огньи. Шо ли значи той!»

Лѣсицата колко вървѣше подиръ стѫпките на проклетата вѣщица, почина страшно да вие и побѣрза да са скрѣ въ най тъмния угълъ на пещерата. И самата вѣщица са облада отъ ледянъ страхъ, защото сѣко въсно на животнѣтъ безъ видима причина са считаши бѣдствено споредъ предразсѫдъците на онѣзи епоха. Тя изрече обыкновенитѣ въ такви兹 случаи заклеванія и съ трепещущи крака са върнахъ въ обитаемата частъ на пещерата, дѣто съ трѣви и вълшебства са залуви да приготви пережаніята на египтичина:

«Глупава ми рече той, мыслеше си тя като гледаше на парата, която изѣзваше отъ котлето което врѣше на огньи. Когато са набѣрчать странитѣ, когато умалте биенъето на сърцето, тогасъ ис • нѣщо чудно и глупавината; но когато (приложи тя съ сатанинскии смехъ), когато хубавецъ единъ момъкъ, момъкъ зрѣлъ и силенъ подпадне изведнажъ на безуміе, неговото бѣдствиѣ е по страшно! Ври, ври отровна трѣва! ври скорпіе! азъ го проилехъ и той проклетъ ще биде!»

Въ тъзи сѫщата нощ и въ сѫщѣ часъ на съгласіето между вѣщицата и между Арбака еа покръсти свещеницитетъ на Ианда Апикндѣ